

Memoriál Jana Papouška, Martinice, 2011

Jan Papoušek

28.5.1950 – 26.4.2006

Významný jihočeský organizátor a propagátor jezdeckého sportu, jezdec a trenér.

V malé vesnici Srnín, nedaleko Českého Krumlova, vybudoval jezdecký oddíl a sportovní stáj Papoušek.

Memoriál Jana Papouška založila v roce 2006 jeho žena Jiřina se syny Janem, Kamilem

a Jiřím za podpory řady jeho přátel. První 3 ročníky se jely ve Strakonících jako skokové soutěže na úrovni ST** s následujícími výsledky:

2006	Jaroslav Jindra	MGT DIAS
2007	Kamil Papoušek	KONGO KING
2008	Zdeněk Žíla	CARLOS S.V.

Od roku 2009 se změnilo místo – memoriál se přestěhoval do zdejšího střediska, kde tento čestný název nese kromě hlavní nedělní dvoukolové soutěže stupně ST** i celý čtyřdenní komplex celkem čtrnácti skokových soutěží. Přehled vítězů se tedy rozrostl o další dvojice:

2009	Zuzana Zelinková	CAVALINO
2010	Jan Studnička	MAGIC BOY

Na rozdíl od vítězů, kteří se zatím každý rok mění, ta parta kamarádů, kteří si chtějí Honzu Papouška tímto memoriálem připomenout a podílejí se i na jeho pořádání, zůstává stále stejná.

Odešel kamarád

Někdo mě předběhl a označil Honzu Papouška za nejvýznamnějšího trenéra porevolučního období. Nezbývá mi, než se k tomu připojit a to nejen kvůli jeho dvěma nejlepším svěřencům, synům Kamilovi a Jirkovi, ale i kvůli těm desítkám a možná i stovkám dalších jezdců, kterým pomáhal v jejich snaze porozumět si s koňmi.

A musím přidat i další superlativy - byl i nejzaměstnanějším trenérem, byl nejochotnější přijet kdykoli a kamkoli, měl největší trpělivost (co jen musel vytrpět se mnou) a byl i nejspolehlivější. A to říkám i přesto, že nás všechny, kteří jsme na něj spoléhali, svým rychlým odchodem, tak trochu vypekl. Pro mne to bylo o to těžší, že to byl můj opravdový kamarád, takový, jakých člověk v životě zas tolik nepotká...

Připadalo mi to, že jsme se s Honzou znali už odjakživa, ale když to tak počítám, zjišťuji, že to nebylo ani deset let mezi tím co jsem za ním přijel do Srnína s tehdy tříletým Alfem a kdy jsem poprvé slyšel to jeho „Prosím vás, to je závodní kůň?“ a chvíli, kdy jsem se s ním musel rozloučit. Během té doby jsem ale postupně vyslechl skoro celý jeho životní příběh a tak se mi to nějak zamíchalo, že jsem měl dojem jako bych toho většinu prožil s ním.

To jak už od malička od svého táty nasával tu celoživotní lásku ke koním, jak koním věnoval všechny svůj čas a svoji nemalou energii. Co s koňmi všechno dokázal i v těch letech, kdy to nebylo zdaleka tak jednoduché, a co na druhou stranu dali koně jemu. Nebylo proto nic divného, že začátkem devadesátých let nezaváhal ani chvíli, když končilo JZD a když se mohl rozhodnout co dělat dál. Nejdřív si asi ostatní klepali na čelo, když chtěl Honza zachraňovat to, co léta budoval a vedl, to čeho se nové zemědělské družstvo chtělo zbavit, protože na tom prodělávalo - družstevní koně a celý jezdecký

oddíl. Když ale viděli, že ten jeho zájem je opravdový, začali mu i nejbližší spolupracovníci, tak jak je v Čechách zvykem, závidět a házet mu klacky pod nohy, takže to všechno málem nezachránil.

Plány, co chce vybudovat, měl velké, nápadů jak by budoucí sportovní stáj měla vypadat také hodně. Čeho bylo málo, to byly prostředky a tak nezbývalo než vozit na koních turisty a tak podobně dávat dohromady peníze na sport a na rozvoj stáje. Postupně tak v Srníně vzniklo sportovní středisko s krytou jízdárnou, dalšími možnostmi ustájení i s moderním zázemím - včetně Honzovy kanceláře s oknem rovnou do haly. Agroturistiku nahradil trénink skokových a dostihových koní a Honza se mohl plně věnovat tomu, co dělal nejradši – když to zjednoduším, učit lidi jezdit a koně poslouchat. A že to uměl znamenitě...

Když jste četli „Klapzubovu jedenáctku“, samozřejmě jste věděli, že je to vymyšlené a stejně byste si to byli mysleli i kdybyste četli příběh o tom jak jeden otec, zblázněný do koní má tři sny, všichni tři toho po něm hodně podědili, zbytek je naučil a ať už se dali na dostihy nebo na parkůry, dosahují vynikajících výsledků a ještě ke všemu mají maminku, která je v tom všem podporuje, všechna ta bláznovství jim trpí a všude s nimi jezdí a pomáhá.

Když to tak po sobě čtu, zní to opravdu jako pěkný výmysl, ale ti kdo znali Honzu a znají i jeho rodinu, moc dobře vědí, že je to příběh opravdový. To, že věděl, pro koho to všechno dělá a komu to jednou předá, mu jistě celou dobu pomáhalo překonávat překážky, kterých nebylo málo. Jen bohužel nepočítal, že to svým synům předá tak brzo a tak narychlo...

„Tos mi ale udělal radost chlape!“ říkával Honza Papoušek vždycky, když se něco povedlo, když Johnův kůň udělal dobrý výsledek v dostihu, když Píďa nebo Jíra někde vyhráli důležitý závod anebo když měl, třeba jen malý úspěch, některý z mnoha těch dalších které naučil jezdit...

A věřím, že mu tu radost, alespoň takhle na dálku, děláme i tím, že jsme mu věnovali takové pěkné závody...

Tomáš Krůta